

ΕΝΑ

Ημέρα ξεκίνησε με ευοίωνες προοπτικές. Ξύπνησε νωρίς, πριν από την υπόλοιπη οικογένεια, και κατάφερε να γλιστρήσει έξω απαρατήρητος, αφού πρώτα ντύθηκε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Πήρε επίσης μαζί του το κράνος της ιπποτικής πανοπλίας του και το ξύλινο σπαθί, που το κράδαινε ευτυχισμένος καθώς κάλυπτε τρέχοντας τα εκατό μέτρα από το σπίτι μέχρι τη Χαράδρα του Βασιλιά. Σταμάτησε για μια στιγμή και κοίταξε με δέος την απόκρημνη σχισμή που έκοβε στη μέση τον βραχώδη σχηματισμό. Το πλάτος της, η απόσταση δηλαδή ανάμεσα στους δύο βράχους που υψώνονταν καμιά δεκαριά μέτρα προς τον ουρανό, εκεί που μόλις είχε αρχίσει να σκαρφαλώνει ο καλοκαιρινός ήλιος, ήταν δύο μέτρα. Τρεις μεγάλοι ογκόλιθοι είχαν σφηνωθεί για πάντα στη μέση της σχισμής, κι αυτό ήταν ένα εντυπωσιακό θέαμα. Η τοποθεσία ασκούσε μαγική έλξη σ' έναν εξάχρονο. Το γεγονός ότι του απαγόρευαν να πηγαίνει μόνος του εκεί την έκανε ακόμα πιο ελκυστική.

Πήρε το όνομά της όταν ο Όσκαρ Β' επισκέφτηκε τη Φιελμπάκα, στα τέλη του 19ου αιώνα, αλλά αυτό ήταν κάτι που εκείνος ούτε το ήξερε ούτε τον ενδιέφερε, καθώς γλιστρούσε αργά μέσα στις σκιές με το ξύλινο σπαθί του έτοιμο για επίθεση. Βέβαια, του είχε πει ο πατέρας του ότι οι σκηνές από το Χάσμα της Κόλασης στην ταινία *Ρόνια*, η κόρη του ληστή είχαν γυριστεί στη Χαράδρα του Βασιλιά, και όταν παρακο-

λούθησε και ο ίδιος την ταινία ένιωσε ένα μικρό γαργαλητό στο στομάχι σαν είδε τον αρχιληστή Μάτις να διασχίζει έφιππος τη χαράδρα. Μερικές φορές παρίστανε ότι ήταν κι αυτός ένας από τους ληστές εκεί, αλλά σήμερα ήταν ιππότης. Ιππότης της Στρογγυλής Τραπέζης, όπως σ' εκείνο το όμορφο πολύχρωμο βιβλίο που του είχε χαρίσει η γιαγιά στα γενέθλιά του.

Κινήθηκε αθόρυβα και προσεχτικά πάνω από τους μεγάλους βράχους που κάλυπταν το έδαφος και ετοιμάστηκε, με μόνα όπλα το κουράγιο και το σπαθί του, να επιτεθεί στον τεράστιο δράκο που έβγαζε φωτιές από το στόμα. Ο καλοκαιρινός ήλιος δεν έφτανε μέχρι κάτω στη χαράδρα, κι αυτό την έκανε ψυχρή και σκοτεινή. Τέλειο μέρος για δράκους. Σύντομα το αίμα θα έτρεχε ποτάμι από τον λαιμό του δράκου, και έπειτα από έναν παρατεταμένο αγώνα ζωής ή θανάτου θα σωριαζόταν νεκρός μπροστά στα πόδια του.

Του τράβηξε την προσοχή κάτι που είδε με την άκρη του ματιού του. Πίσω από έναν μεγάλο βράχο φαινόταν ένα κομμάτι από κόκκινο ύφασμα, και η περιέργειά του μεγάλωσε. Ο δράκος μπορούσε να περιμένει. Ίσως να υπήρχε ένας κρυμμένος θησαυρός εκεί πέρα. Πήρε φόρα, πήδηξε πάνω στον βράχο και κοίταξε κάτω, από την άλλη πλευρά του. Για λίγο έχασε την ισορροπία του και κόντεψε να πέσει προς τα πίσω, αλλά ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, αφού ταλαντεύτηκε αρκετές φορές ανεμίζοντας τα χέρια του, την ξαναβρήκε. Αργότερα δεν θα παραδεχόταν ότι φοβήθηκε, αλλά ακριβώς εκείνη τη στιγμή είχε αισθανθεί τον μεγαλύτερο φόβο της εξάχρονης ζωής του. Μια κυρία κείτονταν εκεί και τον περίμενε. Ξαπλωμένη ανάσκελα, είχε το βλέμμα καρφωμένο πάνω του. Η πρώτη σκέψη που έκανε ενστικτωδώς ήταν να το βάλει στα πόδια, πριν προλάβει εκείνη να τον τσακώσει να παίξει σ' ένα μέρος όπου δεν επιτρεπόταν. Ίσως να τον ανάγκαζε να της πει πού έμενε και να τον πήγαινε, σέρονοντάς τον, στη μαμά και τον μπαμπά, οι οποίοι θα θύμωναν πολύ και θα τον ρωτούσαν –

όπως σε βλέπω και με βλέπεις— πόσες φορές τού είχαν πει ότι απαγορευόταν να πηγαίνει στη Χαράδρα του Βασιλιά χωρίς να τον συνοδεύει κάποιος ενήλικας.

Το περίεργο όμως ήταν ότι εκείνη η κυρία δεν κουνιόταν καθόλου. Ούτε ρούχα φορούσε, και για μια στιγμή ένιωσε ντροπή που στεκόταν και κοιτάζε μια γυμνή κυρία. Το κόκκινο που είχε δει δεν ήταν κομμάτι από ύφασμα αλλά κάτι μουσκεμένο ακριβώς δίπλα της, ενώ δεν έβλεπε πουθενά τα ρούχα της. Ήταν πολύ παράξενο να κείτεται εκεί γυμνή. Άλλωστε, έκανε πολύ κρύο εκεί κάτω.

Μετά, κάτι απίθανο του πέρασε από το μυαλό: Ότι η κυρία ίσως να ήταν νεκρή! Δεν μπορούσε να βρει άλλη εξήγηση για την ακινησία της. Αυτή η ξαφνική συνειδητοποίηση τον έκανε να πηδήξει από τον βράχο και να υποχωρήσει αργά προς το στόμιο της χαράδρας. Αφού απομακρύνθηκε κάνα δυο μέτρα από τη νεκρή γυναίκα, έκανε μεταβολή και έτρεξε στο σπίτι όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Δεν τον ένοιαζε πια αν θα τον μάλωναν.

Ο ιδρώτας έκανε τα σεντόνια να κολλάνε στο κορμί της. Η Ερίκα στριφογύριζε στο κρεβάτι, αλλά ήταν αδύνατο να βρει μια βολική στάση. Η φωτεινή καλοκαιρινή νύχτα δεν διευκόλυνε διόλου την κατάσταση της αύπνιας, και για χιλιοστή φορά υπενθύμισε στον εαυτό της να αγοράσει κουρτίνες συσκώτισης και να τις κρεμάσει στα παράθυρα ή, καλύτερα, να πείσει τον Πάτριχ να το κάνει.

Πόσο την εκνεύριζε που τον έβλεπε να κοιμάται τόσο άνετα! Μα πώς μπορούσε να είναι ξαπλωμένος και να ροχαλίζει, όταν εκείνη έμενε ξύπνια τη μια νύχτα μετά την άλλη; Ήταν και δικό του το μωρό. Δεν μπορούσε να μένει κι αυτός ξύπνιος, τουλάχιστον από συμπόνια; Τον σκούντηξε ελαφρά με την ελπίδα ότι θα ξυπνούσε. Μπα, χαμπάρι δεν έπαιρνε. Τον σκούντηξε πιο δυνατά. Εκείνος μούγκρισε, τράβηξε τα σκεπάσματα πάνω του και της γύρισε την πλάτη.

Αναστενάζοντας, γύρισε ανάσκελα, σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος και κάρφωσε το βλέμμα στο ταβάνι. Η κοιλιά της ήταν τεράστια, σαν μεγάλη υδρόγειος σφαίρα: προσπάθησε να φανταστεί το μωρό να κολυμπάει μέσα της στο απόλυτο σκοτάδι. Ίσως να είχε το δάχτυλο στο στόμα. Αν και όλα ήταν πολύ εξωπραγματικά για να μπορεί να φέρει οποιαδήποτε εικόνα μωρού στο μυαλό της. Ήταν στον όγδοο μήνα, αλλά ακόμη δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει ότι είχε ένα μωρό μέσα της. Τέλος πάντων, πολύ σύντομα θα γινόταν κι αυτό μια απόλυτη πραγματικότητα. Η Ερίκα ήταν διχασμένη ανάμεσα στη λαχτάρα και τον φόβο. Δεν μπορούσε να ασχοληθεί με τίποτε άλλο εκτός από τη γέννα. Για να ήταν ειλικρινής, αυτή τη στιγμή της ήταν πολύ δύσκολο να δει πέρα από το πρόβλημα ότι δεν μπορούσε να κοιμηθεί μπρούμυτα. Έριξε μια ματιά στο ξυπνητήρι. Τέσσερις και σαράντα δύο. Μήπως έπρεπε ν' ανάψει το πορτατίφ και να διαβάσει λίγο αντί να βασανίζεται;

Έπειτα από τρεισήμισι ώρες και ένα αστυνομικό μυθιστόρημα, που είχε τα χάλια του, λίγο έλειψε να πέσει από το κρεβάτι όταν ακούστηκε ο διαπεραστικός ήχος του τηλεφώνου. Ως συνήθως, έδωσε αμέσως το ακουστικό στον Πάτρικ.

«Ναι, Πάτρικ εδώ». Η φωνή του ήταν βραχνή από τον ύπνο. «Ναι, βέβαια, ω γαμώτο! Ναι, μπορώ να έρθω σε ένα τέταρτο. Θα σε δω εκεί».

Στράφηκε προς την Ερίκα:

«Επίγον. Πρέπει να πάω».

«Μα εσύ έχεις άδεια. Δεν μπορεί να το αναλάβει κάποιος άλλος;» Καταλάβαινε ότι η φωνή της ακουγόταν κάπως γκρι-νιάρικη, αλλά η αϋπνία μιας ολόκληρης νύχτας δεν μπορούσε να βελτιώσει τη διάθεσή της.

«Είναι φόνος. Ο Μέλμπεργ θέλει να είμαι κι εγώ εκεί. Θα πάει και αυτός».

«Φόνος; Πού;»

«Εδώ, στη Φιελμπάκα. Ένα αγοράκι βρήκε σήμερα το πρωί μια νεκρή γυναίκα στη Χαράδρα του Βασιλιά».

Ο Πάτρικ ντύθηκε στα γρήγορα, κάτι που ήταν εύκολο, μια που στα μέσα του Ιουλίου χρειαζόταν μόνο ανάλαφρα καλοκαιρινά ρούχα. Πριν εξαφανιστεί τρέχοντας, έσκυψε στο κρεβάτι και φίλησε την Ερίκα στην κοιλιά, κάπου σ' εκείνη την περιοχή όπου θυμόταν κάποτε ότι είχε έναν αφαλό.

«Γεια σου, μωρό. Να είσαι καλό με τη μαμά τώρα: σύντομα θα επιστρέψω κι εγώ στο σπίτι».

Τη φίλησε στο μάγουλο και έφυγε βιαστικά. Αναστενάζοντας, η Ερίκα σηκώθηκε με δυσκολία από το κρεβάτι και φόρεσε μία από τις τέντες που αποκαλούσε ρούχα, τα οποία για την ώρα ήταν τα μόνα που τη χωρούσαν. Λες και δεν ήξερε, είχε διαβάσει ένα σωρό βιβλία για μωρά και κατά τη γνώμη της θα έπρεπε να πιάσουν όλους αυτούς που έγγραφαν για τη χαρωπή κι ευτυχημένη ζωή μιας εγκύου, να τους πάνε σε μια πλατεία και να τους μαστιγώσουν δημοσίως. Διότι πιο κοντά στην πραγματικότητα ήταν η αϋπνία, ο πόνος στις αρθρώσεις, οι φλεβίτιδες, οι αιμορροΐδες, οι επιδρώσεις και οι ορμονικές διαταραχές. Σιγά μην εξέπεμπε και καμία εσωτερική λάμψη. Μπούρδες. Μουρμουρίζοντας, κατέβηκε σιγά σιγά τη σκάλα για να πιει το πρώτο φλιτζάνι καφέ της ημέρας. Ίσως ο καφές να διέλυε κάπως τις ομίχλες στο κεφάλι της.

Όταν έφτασε ο Πάτρικ, επικρατούσε ήδη πυρετώδης δραστηριότητα. Η είσοδος στη χαράδρα είχε αποκλειστεί με κίτρινη πλαστική ταινία, και ο Πάτρικ μέτρησε τρία περιπολικά και ένα ασθενοφόρο. Οι άντρες της Σήμανσης από την Ουντεβάλα είχαν ήδη πιάσει δουλειά, και απέφυγε, όπως πολύ καλά ήξερε, να μπει στον αποκλεισμένο χώρο. Αυτό ήταν ένα κλασικό λάθος για αρχάριους, που δεν εμπόδιζε όμως τον προϊστάμενό του, τον αρχιεπιθεωρητή Μέλμπεργ, να σουλατσάρει ανάμε-

σα στους τεχνικούς του Εγκληματολογικού. Εκείνοι κοίταζαν απελπισμένοι τα παπούτσια του και τα ρούχα του, τα οποία μετέφεραν χιλιάδες ίνες και σωματίδια στον ευαίσθητο χώρο εργασίας τους. Όταν ο Πάτρικ στάθηκε πίσω από την ταινία και έκανε νόημα στον Μέλμπεργ, ο τελευταίος –προς μεγάλη ανακούφιση των τεχνικών– πήγε προς το μέρος του και δρασκέλισε την ταινία.

«Γεια και χαρά σου, Χέντστρεμ.» είπε ο αρχιεπιθεωρητής.

Η φωνή του ήταν εγκάρδια, σχεδόν χαρούμενη, και ο Πάτρικ έμεινε άναυδος. Για μια στιγμή νόμισε ότι ο Μέλμπεργ ήταν έτοιμος να τον αγκαλιάσει, αλλά ευτυχώς έκανε λάθος. Παρ' όλα αυτά, ο Μέλμπεργ έδειχνε άλλος άνθρωπος! Δεν είχε περάσει πάνω από μία εβδομάδα από τότε που ο Πάτρικ είχε πάρει άδεια, αλλά ο άντρας που ήταν μπροστά του δεν είχε πραγματικά καμία σχέση μ' εκείνο τον βλοσυρό τύπο που είχε αφήσει στο γραφείο του, ο οποίοςι μουρμούριζε ότι οι διακοπές, ως έννοια, έπρεπε να καταργηθούν.

Ο Μέλμπεργ έπιασε με μεγάλο ενθουσιασμό το χέρι του Πάτρικ και το κούνησε αρκετές φορές σαν λαβή χειροκίνητης αντλίας, ενώ με το άλλο τον χτυπούσε στην πλάτη.

«Και πώς πάνε τα πράγματα με την κλώσα στο σπίτι; Θα έχουμε καμιά γέννα σύντομα ή όχι;»

«Σε κάνα μήνα περίπου, μας είπαν.»

Ο Πάτρικ δεν μπορούσε με τίποτα να καταλάβει τι ήταν αυτό που είχε προκαλέσει τη χαρούμενη συμπεριφορά του Μέλμπεργ, αλλά άφησε τους προβληματισμούς στην άκρη για να συγκεντρωθεί στον λόγο για τον οποίο τον είχαν καλέσει.

«Λοιπόν, τι βρήκατε;»

Ο Μέλμπεργ κατέβαλε σοβαρή προσπάθεια για να σβήσει το χαμόγελο από το πρόσωπό του και έδειξε προς το σκοτεινό εσωτερικό της χαράδρας.

«Ένα μικρό αγόρι, έξι χρονών περίπου, βγήκε κρυφά το πρωί, όσο κοιμόντουσαν ακόμη οι δικόι του, και πήγε, καθώς

λέει, να παίξει τον ιππότη εδώ, ανάμεσα στα βράχια. Αντί γι' αυτό, βρήκε μια νεκρή γυναίκα. Μας ειδοποίησαν στις έξι και τέταρτο».

«Πόση ώρα εξετάζουν οι άνθρωποι της Σήμανσης τον τόπο του εγκλήματος;»

«Ήρθαν πριν από μία ώρα. Το ασθενοφόρο έφτασε πρώτο, και οι τραυματιοφορείς διαπίστωσαν αμέσως ότι δεν μπορούσαν να προσφέρουν καμία ιατρική βοήθεια. Από εκείνη τη στιγμή και μετά παρέδωσαν τον χώρο στους τεχνικούς. Είναι λίγο εύθιχτοι αυτοί εκεί οι τύποι... Μπήκα μέσα για να ρίξω απλώς μια μικρή ματιά και μου φέρθηκαν πολύ απρεπώς, πρέπει να ομολογήσω. Λοιπόν, υποθέτω ότι έτσι όπως σκύβουν όλη μέρα για να βρίσκουν ίνες με τα τσιμπιδάκια τους πρέπει να έχουν αρχίσει να γουστάρουν την τούρλα».

Τώρα ο Πάτρικ αναγνώριζε ξανά τον προϊστάμενό του. Τα λόγια αυτά ήταν το σήμα κατατεθέν του Μέλμπεργ, σίγουρα πράγματα. Ο Πάτρικ όμως ήξερε ότι ήταν ανώφελο να προσπαθήσει να διορθώσει τις αντιλήψεις του. Θα ήταν πιο εύκολο να τις αφήνει απλώς να μπαίνουν από το ένα αυτί και να βγαίνουν από το άλλο.

«Τι ξέρουμε για τη γυναίκα;»

«Τίποτα μέχρι στιγμής. Εκτιμάμε ότι είναι γύρω στα είκοσι πέντε. Το μοναδικό ρούχο, αν μπορεί κανείς να το αποκαλέσει έτσι, είναι μια τσάντα. Κατά τ' άλλα, είναι εντελώς τσίτσιδη. Έχει όμως ωραία βυζιά, πρέπει να πω».

Ο Πάτρικ έκλεισε τα μάτια και είπε από μέσα του, σαν να προσεύχεται: Δεν θ' αργήσει να πάρει σύνταξη. Δεν θ' αργήσει να πάρει σύνταξη...

Ο Μέλμπεργ συνέχισε ακάθεκτος:

«Η αιτία θανάτου δεν έχει ακόμη διαπιστωθεί, αλλά έχει τα χάλια της. Μώλωπες σε όλο το κορμί και αρκετές πληγές που μοιάζουν με μαχαιριές. Α, ναι, κείτεται πάνω σε μια γκρι κουβέρτα. Ο παθολογοανατόμος είναι εδώ και την εξετάζει,

και ελπίζουμε ότι αρκετά σύντομα θα μας δώσει μια πρώτη αναφορά».

«Έχει γίνει καμιά δήλωση εξαφάνισης για άτομο σε αυτή την ηλικία περίπου;»

«Όχι, ούτε κατά προσέγγιση. Έγινε μια δήλωση εξαφάνισης για έναν γέρο πριν από μερικές βδομάδες, αλλά αποδείχτηκε ότι είχε απλώς βαρεθεί να κάθεται στριμωγμένος με τη γριά του σε ένα τροχόσπιτο και το έσκασε με μια γκόμενα που γνώρισε στο εστιατόριο Γαλέρα».

Ο Πάτρικ είδε ότι η ομάδα των τεχνικών ετοιμαζόταν να σηκώσει προσεχτικά το πτώμα για να το βάλει σε έναν σάκο. Τα χέρια και τα πόδια ήταν, σύμφωνα με τον κανονισμό, τυλιγμένα σε πλαστικό για να διατηρηθούν πιθανά στοιχεία. Οι τεχνικοί του Εγκληματολογικού από την Ουντεβάλα συνεργάζονταν για να τοποθετήσουν τη γυναίκα στον σάκο με τον αποτελεσματικότερο δυνατό τρόπο. Μετά, θα έβαζαν σε πλαστική σακούλα και την κουβέρτα πάνω στην οποία βρέθηκε η κοπέλα για να την εξετάσουν λεπτομερώς.

Η έκπληξη που ζωγραφίστηκε στα πρόσωπά τους και ο τρόπος που πάγωσαν πάνω στην κίνηση αποκάλυψαν στον Πάτρικ ότι κάτι είχε συμβεί.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Δεν θα το πιστέψετε» είπε ο ένας από τους αστυνομικούς «αλλά εδώ υπάρχουν κόκαλα. Και δύο νεκροκεφαλές. Από τον αριθμό των οστών, θα έλεγα ότι φτάνουν για δύο σκελετούς».

ΔΥΟ

Καλοκαίρι 1979

Έκανε αρκετά επικίνδυνα οχτάρια με το ποδήλατο καθώς επέστρεφε στο σπίτι της εκείνη τη νύχτα του Μεσοκαλόκαιρου. Είχε γλεντήσει λίγο παραπάνω απ' όσο έπρεπε, αλλά δεν είχε καμία σημασία. Ενήλικη ήταν, μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε. Το καλύτερο ήταν που είχε ξεφορτωθεί για λίγο το παιδί. Τη μικρή με τα κλάματά της, την ακόρεστη δίψα της για αγκαλιές και με ένα σωρό απαιτήσεις για πράγματα που δεν μπορούσε να της δώσει. Εξαιτίας του μωρού ήταν αναγκασμένη να ζει ακόμη στην μάνα της, στην γριάς μέγαιρας, που δεν την άφηνε να το κουνήσει ρούπι πέρα από την πόρτα, παρόλο που ήταν δεκαενέα χρονών. Ήταν θαύμα που την άφησε να ξεμυτίσει απόψε για να γιορτάσει το Μεσοκαλόκαιρο.

Αν δεν είχε το μωρό, θα μπορούσε να μένει μόνη της τώρα πια και να κερδίζει τα δικά της λεφτά. Θα μπορούσε να βγαίνει όποτε γούσταρε και να γυρίζει στο σπίτι όταν της κάπνιζε, δίχως να την ενοχλεί κανένας. Αλλά με τη μικρή δεν μπορούσε να κάνει τίποτε απ' όλ' αυτά. Το καλύτερο θα ήταν να τη δώσει για υιοθεσία, αλλά η

γριά δεν ήθελε ούτε να το ακούσει αυτό, κι έτσι τώρα πλήρωνε αυτή τη νύφη. Αν η μητέρα της ήθελε τόσο πολύ να κρατήσει τη μικρή, γιατί δεν την αναλάμβανε μόνη της;

Τώρα που η γριά θα την έβλεπε να γυρίζει χαράματα στο σπίτι θα της έκανε μούτρα. Βέβαια, τα χνότα της έζεχναν αλκοόλ, και ήταν σίγουρη ότι αυτό το μεθύσι θα το πλήρωνε αργότερα, αλλά άξιζε τον κόπο. Τόσο καλά είχε να περάσει από τότε που γεννήθηκε εκείνο το βρομόπαιδο.

Πέρασε με ταχύτητα τη διασταύρωση στο βενζινάδικο και συνέχισε ευθεία. Κατόπιν έστριψε αριστερά προς το Μπρέκε, αλλά έχασε την ισοροπία της και παραλίγο να πέσει στο χαντάκι. Ευθυγράμμισε ξανά τις ρόδες του ποδηλάτου και άρχισε να κάνει πεντάλ πιο δυνατά για να έχει λίγη φόρα καθώς θα έφτανε στην απότομη ανηφόρα. Τα μαλλιά της ανέμιζαν, ενώ η φωτεινή καλοκαιρινή νύχτα ήταν απολύτως γαλήνια. Έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια και σκέφτηκε εκείνη την επίσης φωτεινή νύχτα που την είχε αφήσει έγκυο ο Γερμανός. Ήταν μια υπέροχη νύχτα, μια νύχτα απαγορευμένη... Δεν άξιζε όμως το τίμημα που αναγκάστηκε τελικά να πληρώσει.

Ανοιξε ξαφνικά τα μάτια της, καθώς το ποδήλατο χτύπησε πάνω σε κάτι. Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν το έδαφος που ερχόταν καταπάνω της με μεγάλη ταχύτητα.

Μόλις επέστρεψε στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσέ-ντε, ο Μέλμπεργ έπεσε σε μεγάλη περισυλλογή, πράγμα εντελώς ασυνήθιστο. Ούτε ο Πάτρικ μιλούσε εκεί που καθόταν απέναντί του στην τραπεζαρία του προσωπικού· σκεφτόταν κι αυτός τα συμβάντα του πρωινού. Έκανε πολλή ζέστη για να πιει καφέ, αλλά χρειαζόταν κάτι τονωτικό, και το αλκοόλ μάλλον δεν ήταν η κατάλληλη επιλογή. Τίναζαν και οι δύο τα πουκάμισά τους για να δροσιστούν λίγο. Ο κλιματισμός είχε χαλάσει εδώ και δύο εβδομάδες, κι ακόμη δεν είχαν καταφέρει να φέρουν κάποιον για να τον επισκευάσει. Τα πρωινά συνήθως η θερμοκρασία ήταν σχετικά ανεκτή, αλλά προς το απόγευμα η ζέστη γινόταν αφόρητη.

«Τι διάβολο συμβαίνει;» είπε ο Μέλμπεργ, ξύνοντας σκεφτικός το κεφάλι του στη μέση της φωλιάς που είχε δημιουργήσει με τα επιμελώς χτενισμένα μαλλιά του για να κρύβει τη φαλάκρα του.

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν έχω ιδέα. Έχουμε ένα γυναικείο πτώμα πάνω σε δύο σκελετούς. Αν δεν είχε δολοφονηθεί κάποιος, μπορεί και να πίστευα ότι πρόκειται για φάρσα. Για κλεμμένους σκελετούς από κάποιο εργαστήριο βιολογίας ή κάτι τέτοιο, αλλά τώρα δεν μπορούμε να αγνοήσουμε το γεγονός ότι έχουμε μια δολοφονημένη γυναίκα. Άκουσα μάλιστα ένα σχόλιο που έκανε ένας από τους τεχνικούς του Εγκληματολογικού. Είπε ότι τα οστά δεν φαινόταν και τόσο πρόσφατα. Φυσικά, αυτό ίσως να εξαρτάται και από τον χώρο όπου βρισκόνταν. Μπορεί να ήταν εκτεθειμένα στις καιρικές συνθήκες ή, αντίθετα, προστατευμένα. Ας ελπίσουμε ότι ο ιατροδικαστής θα μπορέσει να κάνει κάποια εκτίμηση για την ηλικία τους».

«Ναι, βέβαια. Πότε λες να μας δώσει μια πρώτη αναφορά;»
Ο Μέλμπεργ ζάρωσε το μέτωπό του προβληματισμένος.

«Σήμερα κιάλας θα μας στείλει μια προκαταρκτική έκθεση. Έπειτα, θα του πάρει μάλλον κάνα δυο μέρες για να τα εξετάσει όλα πιο σχολαστικά. Οπότε, μέχρι τότε θα δουλέψουμε με ό,τι έχουμε στα χέρια μας. Πού είναι οι άλλοι;»

Ο Μέλμπεργ αναστέναξε. «Ο Γιέστα πήρε άδεια σήμερα. Έχει, λέει, κάποιο παιχνίδι γκολφ ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Ο Ερνστ και ο Μάρτιν έχουν πάει να ελέγξουν μια κλήση. Η Άνικα βρίσκεται σε κάποιο ελληνικό νησί. Μάλλον πίστευε ότι θα έβρεχε πάλι φέτος το καλοκαίρι. Άτυχη πέρα για πέρα. Δεν γίνεται να χαίρεσαι όταν αφήνεις τη Σουηδία με τέτοιον καιρό».

Ο Πάτρικ τον κοίταξε ξανά έκπληκτος, απορώνοντας γι' αυτή την ασυνήθιστη επίδειξη συμπόνιας εκ μέρους του. Ήταν σίγουρο πως κάτι περίεργο συνέβαινε. Αλλά δεν υπήρχε λόγος να σπαταλάει τώρα τον χρόνο του γι' αυτό. Είχαν σημαντικότερα πράγματα να σκεφτούν.

«Βέβαια, ξέρω ότι έχεις άδεια και αυτή την εβδομάδα, αλλά μήπως θα μπορούσες να έρθεις και να μας δώσεις ένα χεράκι σε αυτή την υπόθεση; Ο Ερνστ δεν έχει καθόλου φαντασία, και ο Μάρτιν είναι πολύ άπειρος για να βγάλει πέρα μια έρευνα, οπότε μπορεί να χρειαστούμε πραγματικά τη βοήθειά σου».

Όπως τέθηκε το αίτημα κολάκευε τόσο πολύ τη ματαιοδοξία του Πάτρικ που έπιασε τον εαυτό του να δέχεται δίχως δεύτερη κουβέντα. Σίγουρα θα άκουγε τον εξάφαλμο όταν επέστρεφε στο σπίτι, αλλά παρηγορήθηκε με τη σκέψη ότι δεν θα του έπαιρνε πάνω από ένα τέταρτο για να φτάσει αν η Ερίκα τον χρειάζοταν επειγόντως. Άλλωστε, τελευταία είχαν την τάση να εκνευρίζουν ο ένας τον άλλο μέσα σε αυτή τη ζέστη, οπότε ίσως να ήταν καλύτερα αν έλειπε λίγο από το σπίτι.

«Πρώτα θα ήθελα να ελέγξω μήπως υπάρχει καμία δήλωση εξαφάνισης για κάποια γυναίκα» είπε ο Πάτρικ. «Πρέπει να αναζητήσουμε παρόμοιες δηλώσεις σε μια ευρύτερη περιοχή,

από το Στρέμσταντ, για παράδειγμα, μέχρι το Γέτεμποργ. Θα ζητήσω από τον Μάρτιν ή τον Ερνστ να το κάνουν αυτό. Νομίζω πως τους άκουσα να έρχονται.»

«Πολύ καλά! Υπέροχη ιδέα! Αυτό είναι το σωστό πνεύμα. Συνέχισε έτσι!»

Ο Μέλμπεργ σηκώθηκε από το τραπέζι και χτύπησε χαρούμενος τον Πάτρικ στον ώμο. Ο Πάτρικ κατάλαβε ότι, ως συνήθως, πάλι αυτός θα έκανε τη δουλειά, και ο Μέλμπεργ θα έπαιρνε τη δόξα, αλλά δεν χρειαζόταν να στενοχωριέται γι' αυτό· δεν άξιζε τον κόπο.

Έβαλε, αναστενάζοντας, τα φλιτζάνια και των δυο τους στο πλυντήριο πιάτων. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι σήμερα δεν θα χρειαζόταν την αντηλιακή κρέμα.

«Κουνηθείτε, άντε, εμπρός, σηκωθείτε αμέσως πάνω. Τι το περάσατε εδώ; Μήπως κάνα ξενοδοχείο για να κάθεστε και να λιάζεστε όλη μέρα;»

Οι φωνές διαπέρασαν τα παχιά στρώματα ομίχλης και αντήχησαν οδυνηρά στα κεφάλια τους. Ο Στέφαν άνοιξε προσεχτικά το ένα μάτι, αλλά το έκλεισε αμέσως μόλις αντίκρισε τον εκτυφλωτικό ήλιο του καλοκαιριού.

«Μα τι διάβολο...» Ο Ρόμπερτ, ο κατά έναν χρόνο μεγαλύτερος αδερφός του, στριφογύρισε στο κρεβάτι του και έβαλε το μαξιλάρι πάνω στο κεφάλι του. Κάποιος του το τράβηξε απότομα και αναγκάστηκε να σηκωθεί μουρμουρίζοντας.

«Δηλαδή, δεν μπορώ να κοιμηθώ ούτε ένα πρωί σ' αυτό εδώ το σπίτι;»

«Εσείς οι δύο κοιμάστε κάθε πρωί, παλιοτεμπελχανάδες. Η ώρα κοντεύει δώδεκα. Αν δεν μένατε ξύπνιοι να αλωνίζετε όλη νύχτα για να κάνετε ένας Θεός ξέρει τι, ίσως να μην είχατε ανάγκη να κοιμάστε κάθε μέρα όλη μέρα. Γιατί χρειάζομαι κι εγώ λίγη βοήθεια εδώ. Έχετε δωρεάν στέγη, δωρεάν φαγητό και είστε ολόκληροι άντρες. Δεν νομίζω ότι ζητάω πολλά σαν

λέω να βάλετε ένα χεράκι και να βοηθήσετε την κακόμοιρη τη μάνα σας».

Η Σούλβειγκ Χουλτ στεκόταν αποπάνω τους με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά από το τεράστιο κορμί της. Ήταν νοσηρά παχύσαρκη, αλλά διέθετε εκείνη τη γλωμάδα των ανθρώπων που δεν βγαίνουν ποτέ έξω από το σπίτι. Τα μαλλιά της ήταν άλουστα, ενώ σκούρα ακατάστατα τσουλούφια πλαισίωναν το πρόσωπό της.

«Είστε σχεδόν τριάντα χρονών και σας ζει η μάνα σας. Εμ, βέβαια, έτσι είναι οι άντρες οι σωστοί. Και δεν μου λέτε, παρακαλώ, με τι λεφτά βγαίνετε έξω και γλεντοκοπάτε κάθε βράδυ; Δουλειά δεν έχετε και λεφτά στο σπίτι δεν σας έχω δει να φέρνετε. Ένα σας λέω μόνο: Αν ήταν εδώ ο πατέρας σας τώρα, δεν θα τα κάνατε αυτά! Δεν σας ειδοποίησαν ακόμη από το Γραφείο Εύρεσης Εργασίας; Είπατε ότι θα πηγαίνατε εκεί πριν από δύο εβδομάδες!»

Τώρα ήταν η σειρά του Στέφαν να σκεπάσει το κεφάλι του με το μαξιλάρι. Προσπάθησε να κλείσει απέξω εκείνη την αιώνια γκρίνια –ήταν σαν δίσκος που είχε κολλήσει–, αλλά η Σούλβειγκ του το τράβηξε βίαια. Αναγκάστηκε ν' ανακαθίσει στο κρεβάτι, αλλά μέσα στο κεφάλι του παιάνιζε δαιμονισμένα μια ολάκερη στρατιωτική μπάντα απομεινάρι της χτεσινής κραιπάλης.

«Έχω μαζέψει το πρωινό εδώ και ώρα. Τα μάζεψα όλα. Αν θέλετε να φάτε, ανοίξτε το ψυγείο και πάρτε ό,τι βρείτε εκεί μέσα».

Η Σούλβειγκ βγήκε από το μικρό δωμάτιο που μοιράζονταν ακόμη τα αδέρφια κουνώντας με χάρη τον τεράστιο πισινό της κι έκλεισε πίσω της την πόρτα με πάταγο. Δεν τόλμησαν να ξαπλώσουν ξανά. Έβγαλαν απλώς ένα πακέτο τσιγάρα κι άναψαν από ένα. Πρωινό δεν χρειάζονταν, αλλά ένα τσιγαράκι θα τους καθάριζε το μυαλό και θα άφηνε ένα ευχάριστο κάψιμο στον λαιμό.

«Γαμώ τις φάσεις η χτεσινή, ε;» Ο Ρόμπερτ γέλασε και σχημάτισε μερικά δαχτυλίδια καπνού στον αέρα. «Σου είπα ότι θα είχαν πρώτα πράγματα στο σπίτι. Είναι διευθύνων σύμβουλος σε κάποια εταιρεία στη Στοκχόλμη. Δόξα τω Θεώ που υπάρχουν και κάτι τέτοιοι τύποι...»

Ο Στέφαν δεν απάντησε. Σε αντίθεση με τον αδερφό του, δεν του ανέβαινε η αδρεναλίνη με τις διαρρήξεις. Μέρρες πριν και ύστερα από μια διάρρηξη είχε ένα βάρος στο στομάχι λόγω άγχους. Πάντα όμως έκανε ό,τι του έλεγε ο Ρόμπερτ και ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό του να κάνει κάτι διαφορετικό.

Η χτεσινή διάρρηξη τους είχε αποφέρει το μεγαλύτερο κέρδος που είχαν εδώ και πολύ καιρό. Τελευταία ο κόσμος είχε αρχίσει να γίνεται πιο προσεχτικός. Είχαν σταματήσει ν' αφήνουν ακριβιά πράγματα στα εξοχικά τους· κάτι παλιατζούρες άφηναν μόνο, που δεν ήξεραν τι να τις κάνουν, ή πράγματα που είχαν φωνίσει σε παζάρια και νόμιζαν ότι ήταν ευκαιρίες, αλλά στην πραγματικότητα δεν άξιζαν δεκάρα. Χτες όμως είχαν βρει μια καινούργια τηλεόραση, ένα ντιβιντί πλέρ, ένα Nintendo και μια χούφτα κοσμήματα της κυρίας του σπιτιού. Ο Ρόμπερτ θα τα πουλούσε μέσω των συνηθισμένων κυκλωμάτων και θα κονόμαγαν καλά λεφτά. Όχι ότι θα τους έφταναν για πολύ καιρό. Τα κλεμμένα λεφτά ήταν πάντα σαν να τα έβαζες σε τρύπιες τσέπες και μέσα σε δύο εβδομάδες θα είχαν τελειώσει. Θα τα σπαταλούσαν σε τυχερά παιχνίδια, παρέες, κεράσματα και σε κάνα μαραφέτι. Ο Στέφαν κοίταξε το ακριβό ρολόι που φορούσε. Ευτυχώς που η μάνα του δεν καταλάβαινε από ακριβιά πράγματα ακόμα κι αν της τα έδειχνες. Αν ήξερε πόσο κόστιζε, δεν θα ξανάβαζε ποτέ γλώσσα μέσα της.

Μερικές φορές ένιωθε σαν παγιδευμένο χάμστερ σε τροχό, που δεν σταματούσε να στριφογυρίζει ποτέ, καθώς τα χρόνια περνούσαν ανελέητα. Τίποτα δεν είχε αλλάξει πραγματικά από τότε που ήταν έφηβοι, και ούτε τώρα έβλεπε καμία διέξοδο. Αυτό που έδινε τώρα νόημα στη ζωή του ήταν και το

μόνο πράγμα που είχε κρατήσει κρυφό από τον Ρόμπερτ. Κάτι βαθιά μέσα του του έλεγε ότι δεν θα έβγαινε τίποτα καλό αν το εκμυστηρευόταν στον αδερφό του. Σίγουρα ο Ρόμπερτ θα το βρόμιζε κι αυτό με τα χοντροκομμένα του σχόλια.

Επέτρεψε για ένα λεπτό στον εαυτό του να σκεφτεί πόσο απαλά ήταν τα μαλλιά της όταν άγγιζαν την τραχιά του επιδερμίδα και πόσο μικρό ένιωθε το χέρι της όταν το κρατούσε ανάμεσα στα δικά του.

«Ε, σήκω κι άσε τα ονειροπολήματα. Έχουμε δουλειές να κάνουμε».

Ο Ρόμπερτ σηκώθηκε με το τσιγάρο να κρέμεται στα χείλη και βγήκε πρώτος από το δωμάτιο. Ως συνήθως, ο Στέφαν τον ακολούθησε. Άλλωστε, δεν ήξερε να κάνει και τίποτε άλλο.

Στην κουζίνα, η Σούλβειγκ καθόταν στη συνηθισμένη θέση της. Από τότε που ήταν μικρός, από τότε που συνέβη εκείνο με τον πατέρα του, την έβλεπε να κάθεται στην καρέκλα της δίπλα στο παράθυρο, ενώ τα δάχτυλά της έπαιζαν με ό,τι υπήρχε μπροστά της πάνω στο τραπέζι. Στις αναμνήσεις των παιδικών του χρόνων η μητέρα του ήταν όμορφη, αλλά με τα χρόνια το λίπος είχε καλύψει το σώμα της και τα χαρακτηριστικά του προσώπου της.

Έδειχνε σαν να είχε πέσει σε έκσταση εκεί που καθόταν. Τα δάχτυλά της είχαν δική τους ζωή και κινούνταν ακατάπαυστα αγγίζοντας διάφορα πράγματα που υπήρχαν γύρω τους. Επί είκοσι χρόνια και πλέον ασχολούνταν μ' εκείνα τα αναθεματισμένα άλμπουμ, που τα τακτοποιούσε και τα ταξινομούσε συνεχώς. Αγόρασε καινούργια και έβαλε μέσα, ξανά, τις φωτογραφίες και τα αποκόμματα των εφημερίδων. Καλύτερα άλμπουμ, κομψότερα. Ο Στέφαν δεν ήταν και τόσο βλάκας ώστε να μην καταλαβαίνει πως αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο εκείνη κατάφερε να ζει σε άλλες, πιο ευτυχημένες εποχές, αλλά κάποια μέρα σίγουρα θα έβλεπε ότι αυτές οι μέρες είχαν περάσει εδώ και πολύ καιρό, ανεπιστρεπτί μάλιστα.

Οι φωτογραφίες ήταν από εκείνο τον καιρό που η Σούλβειγκ ήταν όμορφη. Το αποκορύφωμα στη ζωή της ήταν όταν παντρεύτηκε τον Γιοχάνες Χουλτ, τον νεότερο γιο του Εφραίμ Χουλτ, του διάσημου πάστορα της Ελεύθερης Εκκλησίας και ιδιοκτήτη του πλουσιότερου υποστατικού της περιοχής. Ο Γιοχάνες ήταν όμορφος και πλούσιος, ενώ η Σούλβειγκ ήταν, βέβαια, φτωχή αλλά και η ομορφότερη κοπέλα που είχε να επιδείξει η κομητεία Μπουχούς. Αυτό το έλεγαν όλοι τότε. Κι αν ήθελε κανείς παραπανίσιες αποδείξεις, αρκούσαν τα άρθρα που είχε φυλάξει από τότε που είχε στεφθεί Βασίλισσα του Μάη επί δύο συναπτά έτη. Υπήρχαν, λοιπόν, τα άρθρα και οι πάμπολλες ασπρόμαυρες φωτογραφίες της από τα νιάτα της, που τις τακτοποιούσε και τις ταξινομούσε καθημερινά για πάνω από είκοσι χρόνια. Η ίδια ήξερε ότι εκείνη η κοπέλα υπήρχε ακόμη κάτω από τα αποθέματα λίπους και μέσω αυτών των φωτογραφιών μπορούσε να την κρατάει ζωντανή, έστω κι αν οι αναμνήσεις ξεθώριαζαν όλο και περισσότερο χρόνο με τον χρόνο.

Με μια τελευταία ματιά πίσω του, ο Στέφαν άφησε τη μητέρα του εκεί που καθόταν στην κουζίνα και ακολούθησε τον Ρόμπερτ. Διότι, όπως είχε πει ο Ρόμπερτ, είχαν δουλειές να κάνουν.

Η Ερίκα σκεφτόταν να κάνει έναν περίπατο, αλλά συνειδητοποίησε ότι αυτό ίσως να μην ήταν και η εξυπνότερη επιλογή, ειδικά τώρα που ο ήλιος βρισκόταν στο αποκορύφωμά του και η ζέστη ήταν πολύ έντονη. Ένιωθε υπέροχα σε όλη τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, μέχρι που άρχισαν εκείνοι οι καύσωνες. Έκτοτε περιφερόταν σαν ιδρωμένη φάλαινα που προσπαθούσε μάταια να βρει κάπου λίγη δροσιά. Ο Πάτρικ –ο Θεός να τον είχε καλά– είχε την ιδέα να της αγοράσει έναν επιτραπέζιο ανεμιστήρα, που τον κουβαλούσε μαζί της σαν τιμαλφές όπου κι αν πήγαινε μέσα στο σπίτι. Το μειονέκτημά του ήταν ότι

χρειαζόταν ρεύμα για να λειτουργήσει, οπότε δεν μπορούσε να κάθεται πολύ μακριά από κάποια πρίζα, τουλάχιστον όχι πιο μακριά απ' όσο της επέτρεπε το μήκος του καλωδίου, κάτι που περιόριζε τις επιλογές της.

Όμως, η πρίζα στη βεράντα βρισκόταν σε ιδανική θέση, και η Ερίκα μπορούσε ν' απλώνεται στον καναπέ με τον ανεμιστήρα μπροστά της πάνω στο τραπεζάκι. Καμία θέση δεν ήταν βολική έπειτα από πέντε λεπτά, κάτι που την έκανε να στριφογυρίζει συνεχώς στην προσπάθειά της να βρει μια πιο άνετη στάση. Μερικές φορές ένιωθε ένα πόδι στα παϊδία ή κάτι το οποίο μπορούσε να ήταν ένα χέρι που τη γρονθοκοπούσε επίμονα στα πλευρά και τότε έπρεπε να μετακινηθεί ξανά. Τώρα, πώς θα τα έβγαζε πέρα άλλο έναν μήνα με αυτή την κατάσταση ήταν πολύ δύσκολο αίνιγμα.

Όταν έμεινε έγκυος, εκείνη και ο Πάτρικ ήταν μαζί μόλις έξι μήνες, αλλά το παράξενο ήταν ότι η εγκυμοσύνη αυτή δεν ενόχλησε κανέναν τους. Κατά κάποιον τρόπο ήταν και οι δύο ώριμοι, σίγουροι για το τι ήθελαν, και δεν έβλεπαν τον λόγο να περιμένουν περισσότερο. Μόνο τώρα η Ερίκα, λίγο αργά βέβαια, είχε αρχίσει να το μετανιώνει. Ίσως θα έπρεπε να είχαν ζήσει λίγο περισσότερο την καθημερινότητα αντάμα πριν μπουν σε αυτή την περιπέτεια. Πώς θα μπορούσε άραγε να αντέξει η σχέση τους έναν μικρό άγνωστο που θα απαιτούσε όλη την προσοχή τους, την οποία κατάφεραν μέχρι στιγμής να δίνουν ο ένας στον άλλο;

Βέβαια, ο πρώτος θυελλώδης και τυφλός έρωτας είχε περάσει. Τώρα έπρεπε να χτίσουν ένα πιο ρεαλιστικό και καθημερινό οικοδόμημα με σχεδόν πλήρη επίγνωση των θετικών και των αρνητικών πλευρών τους. Αλλά τι θα γινόταν αν στα απόνερα της εγκυμοσύνης απέμεναν μόνο οι αρνητικές πλευρές; Πόσες φορές είχε ακούσει όλες εκείνες τις στατιστικές για τις σχέσεις που πάτωναν μόλις χρόνιζε το παιδί; Τέλος πάντων, δεν είχε νόημα να σκέφτεται τέτοια πράγματα τώρα. Ό,τι ήταν να γίνει

είχε γίνει και δεν μπορούσε να ξεγίνει, μια που τόσο η ίδια όσο και ο Πάτρικ λαχταρούσαν την άφιξη αυτού του παιδιού με όλο τους το «είναι». Ας ήλπιζαν απλώς ότι η λαχτάρα τους θα κρατούσε αρκετά ώστε να τους βγάλει αλώβητους από αυτή την ανατρεπτική αλλαγή.

Η Ερίκα τινάχτηκε όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Σηκώθηκε με φοβερή δυσκολία από τον καναπέ, ελπίζοντας ότι όποιος τηλεφωνούσε θα είχε αρκετή υπομονή μέχρι να προλάβει να απαντήσει.

«Ναι, εμπρός;... Α, γεια σου, Κόνι... Ναι, καλά, ευχαριστώ, κάνει ίσως υπερβολική ζέστη για τις χοντρές σαν κι εμένα... Να μας επισκεφθείτε; Μα... Βέβαια... Να περάσετε για έναν καφέ... Να μείνετε εδώ τη νύχτα; Εεε, ναι...» Η Ερίκα αναστέναξε βαριά μέσα της. «Ναι, βέβαια. Πότε θα έρθετε;... Απόψε! Ναι, όχι, όχι, κανένα πρόβλημα, φυσικά. Θα σας στρώσω στον ξενώνα».

Απίθωσε κουρασμένα το ακουστικό στη θέση του. Ήταν μεγάλο μειονέκτημα να έχεις σπίτι στη Φιελμπάκα το καλοκαίρι. Σου παρουσιάζονταν απρόσμενα όλοι οι συγγενείς και οι φίλοι, άτομα που δεν έδιναν κανένα σημείο ζωής κατά τη διάρκεια των δέκα ψυχρότερων μηνών του χρόνου. Τον Νοέμβριο δεν ενδιαφερόταν κανείς για τέτοιου είδους κοινωνικές επισκέψεις, αλλά τον Ιούλιο δεν έχαναν την ευκαιρία να μείνουν τζάμπα δίπλα στη θάλασσα. Η Ερίκα είχε πιστέψει ότι αυτό το καλοκαίρι θα γλίτωναν, μια που ο μισός Ιούλιος είχε περάσει δίχως να τηλεφωνήσει κανείς. Αλλά τώρα είχε τηλεφωνήσει ο ξάδερφός της, ο Κόνι, και ήδη βρισκόταν καθ' οδόν από την Τρολχέταν προς τη Φιελμπάκα με τη γυναίκα του και τα δύο τους παιδιά. Μια νύχτα ήταν μόνο, σίγουρα θα τα έβγαζε πέρα. Για να ήταν ειλικρινής, δεν χώνευε ιδιαίτερα κανένα από τα δύο ξαδέρφια της, αλλά η ανατροφή της δεν της επέτρεπε να τους αρνηθεί τη φιλοξενία, έστω κι αν αυτό ακριβώς έπρεπε να κάνει τέτοιοι τρακαδόροι που ήταν κατά τη γνώμη της.

Η Ερίκα ήταν τουλάχιστον ευγνώμων που αυτή και ο Πάτρικ είχαν ένα σπίτι στη Φιελμπάκα όπου μπορούσαν να φιλοξενούν επισκέπτες, απρόσκλητους και μη. Μετά τον αναπάντεχο θάνατο των γονιών της, ο γαμπρός της είχε προσπαθήσει να το πουλήσει, αλλά η αδερφή της, η Άννα, δεν άντεξε τη σωματική και ψυχική κακοποίηση στην οποία την υπέβαλλε. Είχε χωρίσει τον Λούκας και τώρα ήταν ιδιοκτήτρια του σπιτιού μαζί με την Ερίκα. Επειδή όμως η Άννα έμενε ακόμη στη Στοκχόλμη με τα δύο της παιδιά, ο Πάτρικ και η Ερίκα έμεναν στο σπίτι στη Φιελμπάκα και σε αντάλλαγμα είχαν αναλάβει εξ ολοκλήρου τα έξοδα συντήρησης. Κάποια στιγμή θα αναγκάζονταν να λύσουν και το θέμα του σπιτιού σε μια πιο μόνιμη βάση, αλλά προς το παρόν η Ερίκα χαιρόταν που το είχαν ακόμη δικό τους και μπορούσαν να μένουν εκεί όλο τον χρόνο.

Κοίταξε γύρω της και αντιλήφθηκε ότι έπρεπε να βιαστεί αν ήθελε να είναι το σπίτι σχετικά τακτοποιημένο όταν κατέφταναν οι επισκέπτες. Αναρωτήθηκε τι θα έλεγε ο Πάτρικ για την απρόσμενη εισβολή, αλλά μετά ανασήκωσε τους ώμους και σκέφτηκε πως, εφόσον αυτός επέλεξε να την αφήσει μόνη της και να πάει να δουλέψει ενώ είχε ακόμη άδεια, μπορούσε κι εκείνη να έχει επισκέπτες αν ήθελε. Είχε ήδη ξεχάσει πως σκεφτόταν ότι μάλλον θα ήταν ωραία να μην τον έχει όλη μέρα μες στα πόδια της.